

VIKTORS JOŅINS

Dzimis 1932. gada 5. janvārī Krāslavas rajona Robežniekos
Mācības: 1957. gadā beidzis Rēzeknes Kurlmēmo skolu
Darbs: No 1957. gada līdz pensijai — Daugavpils MRU
Sabiedriskā darbība: 1958 — 1960 Daugavpils nodaļas kluba vadītājs; ilggadīgs pašdarbības un sporta aktīvistis
1995. gadā piešķirts **Goda biedra nosaukums**

Kad patīk tas, ko dara

Daudziem mūsu Goda biedriem vecāki bijuši strādīgi cilvēki. Droši var galvot, ka bieži tieši strādīgiem, krietniem cilvēkiem izaug arī cienījama paaudze. Tādi vecāki — zemnieki bija arī mūsu Goda biedram Viktoram Joņinam.

No daugavpilieša viņš nu pārtapis par zvejniekciemieti un tagad ir Rīgas biedrības biedrs. Nu viņam ir dzīve pie jūras, bet abi ar sievu ļoti skumst pēc aktīvās dzīves, draugiem Daugavpilī.

Dzīves rītausmā

Viktors dzimis 1932. gada 5. janvārī Krāslavas rajona Robežnieku pagastā. Viņam ir arī vecākā māsa. Zaudējis dzirdi trīs gadu vecumā no ausu saslimšanas. 1940. gadā sāka mācīties Laizānu Valsts kurlmēmo skolā. Bet jau 1943. gadā transporta trūkuma dēļ

mācības nācās pārtraukt. Tad sekoja kara gadi, un tikai 1946. gadā varēja mācības atsākt, kopumā pabeidzot 10 klases. Šai laikā skola nomainīja vairākas vietas — sākumā Lūznavā, tad Maltā un Feimaņos. Kad 1957. gadā atvēra Rēzeknes kurlmēmo skolu, arī tur Viktors paguva mācīties, un tā 22 gadu vecumā pilna izglītība beidzot bija iegūta.

Protams, uz pašu uzņēmumu, savu klubu

Pēc skolas beigšanas vasara pagāja dzimtajos laukos. Bet jau decembrī Viktors iestājās darbā. Viņš izvēlējās strādāt Daugavpils MRU un ātri vien apguva grāmatsiešanas prasmi, vēlāk gan pievērsoties galdniecības darbiem.

Braucot no Daugavpils uz skolu Feimaņos, reiz pa vilciena logu pamanījis nedzirdīgo klubu.

Un tā 1952. gadā, satiekot pāris nedzirdīgus jauniešus, viņu iedrošināts, devies uz šo klubu. Tas esot noticis īstajā vietā un laikā, un viņš ar pilnu jaudu meties iekšā visos pasākumos.

Un tad tapa ģimene

Skaisto sievu Tatjanu 1960. gadā arī noskatīja MRU, kur viņa tikko bija sākusi strādāt par šuvēju. Viktors bijis tik neatlaidīgs, ka jau 1961. gadā tika svinētas kāzas. Vairākus gadus gan nācās irēt dzīvokli, līdz kā uzcītīgi un ilggadīgi MRU darbinieki varēja saņemt vienistabas dzīvokli Daugavpilī. Pēc kāzām kādi pieci gadi tika veltīti labiem ceļojumiem — redzēti Karpati, Bulgārija, Rumānija u.c. Liels notikums toreiz bija pats pirmais brauciens uz ārzemēm LNS grupas sastāvā, ko viņi izpelnījās 1977. gadā kā vieni no uzņēmuma labākajiem strādniekiem. Joņinu pāris to uztvēra kā lielu godu un uzticību, jo toreiz robežas vēl nebija vaļā. 1966. gads laimīgs ar to, ka viņu laulību svētīja bērniņš — meitiņa Daina. Meita viņiem malacis — ne tikai pa-

beigusī augstskolu, bet dāvājusi arī 3 mazbērnus. Ar sieviņu Tatjanu jau 46 laulības gadi pavadīti. Lūk, veiksmes atslēga — ģimenes siltums!

Vārds pašam Viktoram

«Tikko biju iestājies darbā MRU, mani tūlīt iesaistīja pašdarbībā. Bet mūsu laikos visi aktīvi spēlēja teātri, dejoja, tas bija kaut kā dabiski. Nekad neesmu bijis malā stāvētājs, man vajadzēja visur būt iekšā, visur būt noderīgam, palīdzēt. Teātrī bijām kādi 12 — 14 cilvēki. Darbojos arī pantomīmā, dejoju. Man un mūsu cilvēkiem patika tas, ko darām, tāpēc arī viss izdevās.

1987. gadā Maskavā bija veiksmīgas viesizrādes. Es kā labākais pašdarbnieks no Daugavpils toreiz tiku iekļauts šajā braucienā Rīgas kolektīva sastāvā.

Toreiz bija maz izglītotu cilvēku. Man bija laba valoda, pateicoties stingrajai skolotājai Monikai Dzenei Feimaņu skolā. Daugavpils biedrības vadītājs Pāvils Pavlins mani uzreiz ievēroja un pamazām sāka uzticēt dažādus pienākumus. Kad Pāvilu aizvilināja uz Rīgu, spēju jau daudz ko izdarīt tāpat kā viņš.

Biju labi sagatavots

Un tā no 1958. līdz 1960. gadam biju Daugavpils kluba vadītājs sabiedriskā kārtā, biju arī darbavietas arodbiedrības aktīvis. Biedrības priekšsēdētājam nācu talkā, kad viņš netika galā ar saviem pienākumiem.

1958. gadā noorganizēju tūrisma braucienus ar velosipēdiem. Cik nu kuram to velosipēdu tolaik bija, sanācām kopā 6 cilvēki un nobraucām 275 km. Par šo ideju man LNB pateicības nozīmīti piešķīra. Biju biedrības valdes loceklis, rakstīju atskaites, protokolēju. Divas reizes piedalījās LNS kongresā.

Kad ir ko atcerēties

Vispār esmu lielu pateicību parādā Pāvilam Pavlinam par to, ka viņš man iemācīja visu to, ko zinu par

organizatorisko, sabiedrisko darbu. Ir, patiešām ir ko atcerēties!

No Latgales, no Daugavpils Rīga aizvilinājusi vairākus talantīgus cilvēkus. Tatjana jau arī reizi pa reizei ieminējās par aiziešanu uz Rīgu, bet turējos pretī... Mani arī aicināja, bet atteicos, jo pārāk stipri mīlēju Daugavpili, tās dabu, arī māte, tēvs blakus laukos bija, vēlējos būt viņu tuvumā. Visu mūžu esmu kaislīgs makšķernieks, sēņotājs. Ziemā spiningoju...

1995. gadā man kā aktīvam pašdarbniekam un sabiedriskam darbiniekam piešķīra Goda biedra nosaukumu. Patiešām jutos pagodināts!»

Dzīves pārmaiņas, atstājot dzimto pusi

Viktors tagad bieži dodas uz Rītausmu jaunākās ziņas klausīties. Bijis arī Kongresu namā Nedzirdīgo dienas koncertu skatīties. Šī gada Rēzeknes festivāls arī redzēts. Viņš joprojām dzīvo līdzī LNS darbam, notikumiem. Viktoram patīk LNS ļaužu aktīvā rosība un padarītās labās lietas. Viņaprāt, joprojām labākie darbinieki ir A.Pavlinš, M.Piterniece un J. Groma. Viņš saka paldies visiem par rūpēm! **D.D.**

«Mūsu laikos visi aktīvi spēlēja teātri, dejoja, sportoja. Tas bija dabiski, ka jāiesaistās sabiedriskā dzīvē. Mums patika tas, ko darām, mums tas arī izdevās lieliski.»

